

REVISTA LICEULUI TEORETIC „ȘTEFAN ODOBLEJA” - BUCUREȘTI

CONSONANTE

Anul VIII, Nr. 27-28, 2009-2010

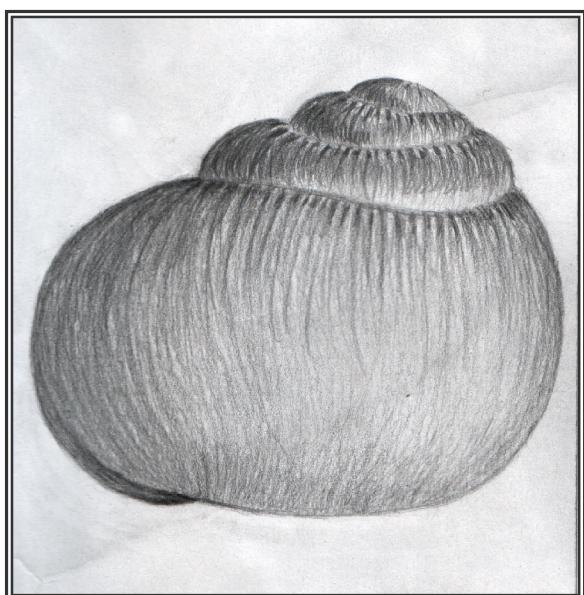
Viz... de primăvară

Director: profesor DOINA BURCĂU
Director adjunct: profesor ELENA BARBU

Sumar

EDITORIAL	p.1
UNIVERSUL COPILĂRIEI p.2-p.16	
Frumusețile primăverii	p.2
Ghiocelul	p.2
Prietenul mult dorit	p.2
Hoțul atacat de câine	p.3
Fantoma	p.3
Furnicuța, săracuța	p.3
Visul	p.4
Din nou la viață	p.5
Primăvara	p.5
Copacii au înverzit	p.5
Micii artiști	p.6
Muzeul Tudor Arghezi	p.7
In vizita la "Martisor"	p.8
Iepurașul	p.9
Paștele	p.9
Lucky	p.9
Primăvara	p.9
Un vis, un început, o rază de soare	p.10
Comoara mea, copilăria	p.10
Bun venit în lumea mea!	p.11
Familia mea	p.11
Necazurile unui ghiozdan	p.12
Drumul claselor primare	p.12
Viens, voir les comédiens!	p.13
Les dix mots de la francophonie	p.14-p.15
Primăvara în desen	p.16

Eu învăț, tu înveți...

Dacă veți deschide cu grijă sertarele memoriei voastre, cu siguranță veți descoperi într-un ungher prăfuit un dascăl bine făcut, puțin chel în vârful capului, cu ochii foarte blajini. Veți mai găsi în același sertar, în același ungher, un dascăl cu suflet cald, plin de bunătate, care iubea copiii, pentru care era un adevărat părinte. L-ați găsit? L-ați ghicit? E domnul Trandafir al lui Sadoveanu.

Cred că fiecare elev care intră pe poarta școlii pentru a acumula cu adevărat cunoștințe ce-i vor fi de folos în viață, a întâlnit în decursul anilor cel puțin un „Domn Trandafir”, sau o „Doamnă Trandafir”. Aceștia sunt acei dascăli care prin bunătatea cuvântului au reușit să ajungă la sufletele copiilor și să le câștige respectul. Pentru că, trebuie să recunoaștem, respectul este temelia relației dintre elev și profesor.

Sunt elevi pentru care școala este un loc al distracției, al pierderii timpului care pentru ei nu are nicio valoare. Aceștia nu vor avea niciodată respectul cuvenit pentru aceia care, zi de zi, se străduiesc să lumineze mințile, fie cu un foc de artificii la chimie, fie cu aflarea necunoscutelor matematicii. Aceștia nu au reușit cu siguranță să conjughe niciodată verbul „a învăța”. Aceștia nu vor considera niciodată prieten dascălul care se străduiește să-i aducă pe drumul cel bun. Pentru ei profesorul este „dușmanul” ce pune absențe când ei au fost la ora de educație fizică, oră care a ținut paradoxal șase ore! Acest „dușman” are în mod sigur „ceva” cu ei, pentru că le-a dat notă mică atunci când nu și-au făcut tema.

„Domnul Trandafir” al zilelor noastre are aceeași pricepere și bunătate ca cel al lui Sadoveanu. Numai că, unii dintre noi, nu acordă respectul cuvenit celui care se străduiește în fiecare zi să formeze sufletele și mințile noastre. Asistăm de multe ori la gesturi lipsite de respect ale elevului timpurilor noastre față de cadrul didactic.

Vă propun să dăm respectul cuvenit celui care cu suflet și dăruire ne-a pus condeiul în mâna și ne-a trasat cu pricepere un drum de urmat în viață.

Raluca Radu XII A

Frumusețile primăverii

Primăvara sosește,
Natura se trezește,
Iar în fiecare an,
Flori timpurii apar.

Ghiocei și frezii,
Crinișori și toporași,
Panseluțe și lalele
Înfloresc frumos și ele.

Pomișori și copăcei,
Stau la soare frumușei.
Cu crenguțe-nmugurite
Și cu frunze înverzite.

Păsările călătoare,
Vin la noi din depărtare.
Cocostârci și rândunele
Vin la noi și ele.

Ce frumoasă-i primăvara!

Totu-i viu și minunat.

Fluturași și buburuze

Se înalță-n crângul larg!

Mieii zburdă pe câmpii,
Manjii sar și ei zglibii
Îar copiii-n poienițe,
Se joacă și fac glumițe

Diana-Ioana Andrei II A

Ghiocelul

Alb și frumușel
Iarna, tu stai sub zăpadă,
Plapuma ta albă.
Apoi ieși afară,
Că ești vestitor,
De primăvară.

Theodora Perju II A

- Un cățeluș. Hai să vedem dacă mai trăiește!

Ieșiră din apă. Mama așeză cățelușul pe sezlong și observă că respiră.

- Iulia, am o veste bună despre cățeluș!

- Ce veste?

- Cățelușul nu s-a încercat, respiră!

- Astă da veste bună, mamă!

Iulia a luat cățelușul de pe sezlong și l-a îmbrățișat.

- Pot să-l iau cu mine în hotel?

- Stai o secundă cu bunica. Mă duc să întreb.

Ajunsă la recepție, mama întrebă:

- Pot aduce în hotel un câine?

- Da doamnă, dar să nu facă mizerie și gălăgie.

- Promitem că aşa va fi.

Mama s-a întors pe plajă și au petrecut împreună o după-amiază minunată.

Se făcu seară. S-au întors la hotel și s-au pregătit de culcare. Peste noapte, Iulia s-a trezit simțind mișcându-se ceva în cameră. Speriată, a întrebat:

- Cine e acolo? Simți deodată pe mâna limbuță caldă a cățelului. Începea astfel o prietenie de lungă durată...

Iulia Hrib II A

Hoțul atacat de câine

Un hoț s-a gândit cum să atace gospodăria unui om de la țară. El plănuise cum să sară gardul, când deodată câinele l-a simțit și a început să-l latre. Hoțul era pregătit cu pâine și o scoase repede din buzunar, aruncându-i-o cățelului.

Câinele nu s-a lăsat păcălit și s-a repezit la hoț să-l muște de picioare.

- De ce mă muști? zise hoțul. Nu mezi că îți dau pâine și te hrănesc?
- Te mușc pentru că stăpânul meu îmi dă pâine mereu, iar tu mi-ai dat o dată, când ai venit să ataci gospodăria pe care eu o apăr.

Ilona Alexandru II A

Fantoma

A ieșit o fantomă din perete
Și e rea ca un scaiете.
Fantomica nu vorbește
Ea pe loc ne buhuiește.
Când băiatul s-a culcat,
Fantoma a observat
Că nu poate să-l sperie,
Chiar dacă e rea ca o perie –
De sărmă,
Din cea mai mai bună serie!

Maria Racovițeanu II A

Furnicuța, sărăcuța

Într-o zi, într-o căsuță
A intrat o furnicuță.
Și, se chinuia micuța
Să asigure măsuța.

A ajuns sub un hambar,
Și-a luat în spate-un car
Vorba vine! un bob de grâu
Și alerga cu el spre râu.

Căci, acolo lângă râu
Este o moară de grâu,
Care macină faină,
Pentru iarna ce-o să vină.

Și cum se grăbea săraca,
Iaca! cine umblă creanga?
Era greierele leneș,
Plimbându-se mândru, fercheș.

Andrei Claudiu Duțu II A

Visul

(povestire cu tâlc)

Afost odată ca niciodată, că de nu ar fi nu s-ar povesti, o sirena frumoasă pe nume Rozalinda. Ea își dorea foarte mult să exploreze pământul, dar ea nu avea picioare. Într-o zi ea a întâlnit trei zâne care se numeau Ariel, Gabriela și Andra. Acestea au întrebat-o pe Rozalinda ce vrea de la ele. Aceasta le-a răspuns:

- Îmi doresc foarte mult să pot vedea Pământul. Una dintre voi ar putea să-mi îndeplinească dorința?
- Ariel și Gabriela au refuzat, dar Andra a acceptat.
- Îți voi îndeplini dorința cu o singură condiție. Trebuie să mergi în adâncul mării și să-mi aduci un inel cu piatră roșie.
- Voi aduce inelul, dar apoi îmi vei îndeplini dorința?
- Desigur!

Sirena înotă pe fundul mării, luă inelul și îl dădu zânei.

- Poftim inelul!
- Bibidi-bibidi-buh!!! Uite! Acum ai picioare.
- Mulțumesc, zână bună.
- Cu placere.

Rozalinda își dădu seama că mama și tatăl vor fi îngrijorați de absența ei, dar Andra zbura aşa de repede încât fata nu a putut să o ajungă din urmă. A încercat ea să înoate în adâncul mării, dar nu o mai putea face atât de bine fără coadă. În timp ce ea se străduia să ajungă la fundul mării, le întâlni pe Ariel și Gabriela. Acestea căutau trei feluri de alge. Rozalinda spuse:

- Vă rog tare mult să-mi redați coada.
- Îți vom da coada doar dacă ne vei îndeplini trei dorințe. Prima dorință este să cauți cele trei feluri de alge. A doua dorință este să cauți două perechi de aripi de fluture. A treia dorință este să iezi un fulg de nea, o floare de măr, un fluturaș și o frunză ruginie. Când vei termina, anunță-ne.
- Dar cum voi putea îndeplini toate aceste dorințe?
- Ia acest praf magic, zise Ariel.

După aceea, Rozalinda făcu treburile rând pe rând cu ajutorul prafului, apoi merse la zâne.

- Am terminat treburile!
- Bibidi-bibidi-buh!!! Uite! Acum ești din nou sirena. Rămas bun!

Rozalinda se afundă în mare și se grăbi să ajungă la părinții ei.

- Tată, mamă!
- Unde ai fost atâtă vreme?!
- Îmi doream să văd Pământul. Atunci m-am întâlnit cu trei zâne pe nume Ariel, Gabriela și Andra. Andra mi-a dat picioare, iar Ariel și gabriela mi-au redat coada.
- Ești pedepsită, deoarece ai fugit. Mergi în camera ta.
- Dar visul meu?!
- Lasă visul. Eu și mama ta eram distruși dacă te pierdeam.
- Bine, merg în camera mea.
- Odihnește-te. Mâine prințul își va alege soția.

Rozalinda a fost aleasa prințului și au trăit fericiti până la adânci bătrâneții.

Este bine să ne gândim de două ori înainte de a lua o decizie.

Felicia Iacob II A

Institutor Carmen Lăzăroiu

Primăvara în desen

Din nou la viață...

Primăvara, fiica cea mai Tânără a bătrânlui an, cea aducătoare de bucurie și voie bună, a sosit și la noi cu alaiul ei de flori, lumină și culoare.

Totul e învăluit în mantia de lumină a soarelui, care mângește blând pământul și toate vietățile. Bolta albastră se oglindește în apele limpezi ale râurilor. Zilele sunt mai calde și mai lungi, iar nopțile mai scurte.

Primăvara a așternut peste tot un covor multicolor. Câmpurile și dealurile au înverzit, iar livezile se pregătesc să dea în floare. În păduri, mușchiul copacilor e moale ca o pernă de puf, iar brazii care abia și-au lepădat mantia de nea privesc mândri către soare. În desăruri a albit floarea ghiocelului și un parfum ușor de toporași se răspândește la adierea vântului din amurg.

Primăvara a trezit lunca la viață. Fluturii zbură, albinele harnice își încep dulcele zumzet prin flori. Gândaceii și cărăbușii dorm la soare dezghețându-și aripiorele și piciorușele. Păsările călătoare par niște vâslași pe marea cerului albastru. Rândunica cea veselă, turturica, sturzul ciripesc îndeschiderea marelui concert al primăverii.

Și oamenii se bucură de renașterea naturii. Ogoarele răsună de duduitul tractoarelor și zumzetul hăniciei. În livezi oamenii curăță pomii, iar în grădini sapă pământul pentru răsaduri. Cu mantia plină de lumină, primăvara împarte din pocalul ei tinerețe, voioșie și culoare.

Haideți să ne bucurăm cu toții de acest minunat mărțișor pe care ni-l dăruiește în fiecare an primăvara!

Radu Bădilaș III B

Primăvara

Asosit zeița florilor. Ea își împrăștie micul vizituu de argint prin țară. Copilașii ei umplu casele oamenilor de bucurie și fericire.

Oamenii încep să-și are pământurile. Sapă în grădini, netezesc și însămânțează. Îngerașii colorați își deschid cupele parfumate. **Primăvara** este cea mai Tânără fiică a anului. Ea o convinge pe **Iarnă** să ne părăseacă meleagurile. Soarele este mai dulce acum, cu pământul aspru și rece.

Acest anotimp aduce noroc și bunătate în sufletele oamenilor cuprinși de fericirea pe care o aduce **Învierea Domnului**.

Cristiana Stanciu III B

Copacii au înverzit

Primăvara a venit
Copacii au înverzit.
Soarele ne încâlzește
Noi zâmbim copilărește.

Un ghiocel și-o viorela
Ne vestesc primăvara.
Păsările călătoare
Ne aduc din depărtare
Cântecul lor pitoresc
Pe mândrul plai românesc.

Andrei Filip III B

À Ó Ó

Micii artiști

În luna lui **Florar** explozia coloristică din natură pătrunde în clasele albe, immaculate și de acolo în sufletele noastre prin lucrările pline de gingăsie ale elevilor din clasele a III-a B și a III-a C.

Timp de o săptămână, micii artiști, îndrumați cu grijă, răbdare și pricepere de doamnele învățătoare Cerasella Juncu și Monica Dedu, au pictat de zor pentru a realiza minunatele creații pe sticlă.

Din spatele ramelor ne zâmbesc vesele personajele mult îndrăgite de copii. Florile se regăsesc și ele în picturile micuților și parcă ar vrea să ne vorbească despre strădania degetelor fine. Ghiocei timizi, lalele mândre, maci roșii, eroi de poveste și alte multe și felurite imagini așteaptă să fie văzute și admirate în cadrul **Expoziției de pictură pe sticlă** organizată în spațiul primitor al bibliotecii din Liceul Teoretic „Ștefan Odobleja”, ce are ca gazdă un om deosebit, pe doamna Gina Stanciu.

Clasa a III-a B

Institutor Cerasella Juncu

În vizită la „Mărțișor”

Este o zi frumoasă de primăvară. Soarele ne încâlește cu razele lui calde. Peste tot sunt flori, verdeață, pomi înfloriti, zumzet de albine, ciripit de păsărele.

Noi, elevii clasei a IV-a C, împreună cu doamna învățătoare mergem în vizită la **Casa memorială Tudor Arghezi**.

Parcă ne aflăm departe de București. Ne întâmpină o grădină verde și liliacul desfăcut din mugur în dimineața caldă. Cunoscută sub numele de **Mărțișor** și construită de Arghezi și soția lui, Paraschiva, casa este compusă din parter și etaj și însumează 18 camere, plus dependințe. În curte se află mormântul lui **Tudor Arghezi** și al soției. Zdrență nu este nici el uitat.

Tudor Arghezi a locuit aici împreună cu familia. A creat în aceste camere, s-a odihnit în grădina din fața casei, s-a plimbat printre cireșii din livadă și a scris despre acest univers al său, al familiei sale, trecându-l în nemurire.

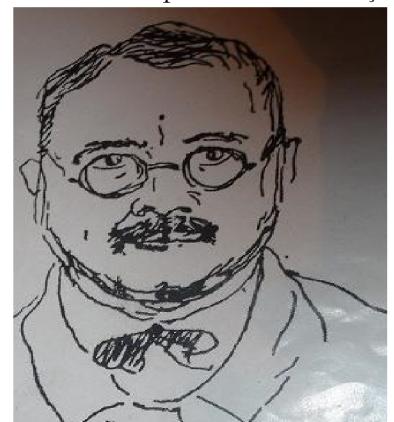
În camera de lucru a scriitorului, se află și cea mai mare parte a bibliotecii, cuprinzând câteva mii de volume, un aparat de radio din anii '30, o masă și un pat. Deasupra acestuia se vede o mare icoană din lemn, cu o vechime de peste 150 de ani. Într-o cameră alăturată descoperim medaliiile și decorațiile conferite de statul român pentru creațiile argheziene. În vitrinele din această cameră sunt reunite medaliiile cu efigia scriitorului, obiecte și aparatură personală. Alăturat se află camera celor doi copii ai săi, Mitzura și Baruțu. Pe lângă mobilier păstrează jucării și tăblițele de școală. În camera de zi - sufrageria - mai descoperim un gramofon și un samovar. Ne încântă privirea tablourile și portretele semnate de pictori consacrați.

Altă cameră găzduiește alte câteva sute de volume, un magnetofon din 1956, un dulăpior de peste un secol, o fotografie reprezentându-l pe scriitor la vîrstă de 82 de ani, două mini-hărți cu însemnele călătoriilor în Europa, precum și traducerile scriitorului. În clădirea alăturată casei de locuit este amenajată o expoziție unde sunt etalate atât volume de versuri și proză, manuscrise, documente, reviste editate de scriitor, cât și o bogată iconografie cu imagini din istoria „Mărțișorului”.

În curte, într-o încăpere mai mică este amenajată o uscătorie pentru legume și fructe, o clocitoare și tipografia scriitorului.

După ce am vizitat casa am stat pe bănci în curte, lângă mormântul lui Zdrență și fiecare a recitat câte o poezie scrisă de Arghezi. Cușca lui Zdrență este verde, iar mormântul lui este înconjurat de un gărduleț pe care scrie: „**Aici se odihnește Zdrență cel cu ochii de faiantă**”.

Plecăm de la „Mărțișor” bucuroși că am aflat atâtea despre Tudor Arghezi, dar triști că am lăsat în urmă un loc de poveste.

Andreea Alexandra Luță IV C

Muzeul Tudor Arghezi

Mijloc de primăvară 2010. O zi caldă de joi, înainte de prânz. Cu mic, cu mare ne îndreptăm spre Mărțișor. Se împlinesc patruzeci și trei de ani de la moartea poetului (14 iulie) și de la înființarea Muzeului Tudor Arghezi.

În curte, pe niște bâncuțe fără spătar, aşternute cu ștergare cu motive roș-albe și cu pernuțe mici stăteau cam cincizeci de persoane, majoritatea în vîrstă.

Am vizitat mai întâi atelierul. Lângă el se află casa. În față ei erau adunate multe persoane, printre care și doamna Mitzura Arghezi, directorul Muzeului. Doamna învățătoare ne-a atras atenția spre anumite persoane. Cred că le cunoaște din ziare sau de la televizor. Vorbeau despre poetul dispărut. Mie cel mai mult mi-a plăcut actorul Mircea Albulescu care a spus că

tare mândră trebuie să fie coana Mitzura, care

poate spune despre poet „tata”.

Am fost uimit să-l ascult pe marele actor, cu sprâncene groase și privire pătrunzătoare, cu glas puternic, recitând poezia *Zdrență*. Cu siguranță și lui i-a plăcut de *Zdrență*, căci l-am văzut după spectacol lângă cotețul câinelui. Dădea autografe copiilor pe un număr din „*Bilete de papagal*” pe care l-am primit gratis.

După acest spectacol, am vizitat cu toții Muzeul. Am privit atent camera de lucru a lui Arghezi. E aşa de mică, de-abia au loc biroul, biblioteca, patul de fier și un fotoliu cam ros. De fotoliu stă sprijinit bastonul cu care Doamna spune că poetul se plimba prin parcul Cișmigiu. Pe scara îngustă am urcat la etaj și am văzut camera Mitzurei și a lui Baruțu. Aveau o mulțime de jucării, păpuși, urși și un tigru mic. Nu prea înțeleg eu cum au fost ei mici, căci Mitzura este tare bătrână. Am aflat că în limba chineză Mitzura înseamnă rază de soare”, așa cum o alinta tatal ei. Cât despre Baruțu, am aflat că este arhitect și că locuiește în Arad.

La parter am văzut și sufrageria unde l-au judecat pe Baruțu, deoarece era un copil tare neastâmpărat. Acum i se spune „camera cu medalii”.

În atelierul de tipografie al lui Arghezi am văzut o presă tipografică mare și un teasc pentru struguri. În vitrine erau multe cărți tipărite de poet. Coana Mitzura spune că Arghezi a scris patruzeci și una de cărți, dar în vitrine sunt mult mai multe. Mie mi-a plăcut cel mai mult „*Cartea cu jucării*”.

În timpul detenției la Văcărești, Tudor Arghezi, s-a îndrăgostit de terenul unde stă marturie acum casa lui.

În lucrarea sa despre acest loc poetul spunea:

„Mărțișorul e patria literaturii mele. De acolo au ieșit «Cuvintele potrivite» și toate scrierile adunate acum într-o mulțime de volume, gândite la o masă dintr-o cameră mică, pe care mi-o rezervasem pentru reverie. Mărțișorul, așa cum se găsește, după ani și ani de muncă, e opera soției mele, Paraschiva Burda, care, venind din Bucovina cu toate apucăturile țărănești, a căutat să facă din Mărțișor o grădină.

(...) Pentru mine, Mărțișorul e un lucru de neuitat. Cred că acolo mi s-a plămădit cerneala și mi-a inviat oarecum condeiul.”

Tare este frumos la Mărțișor! Vă invit și pe voi să-l vizitați.

Andrei Cozea IV C

Un vis, un început, o rază de soare

Stău și mă gândesc, uneori, ce scurtă e viața unui om. Viața fiecărui este precum o stea. Începutul e când apare pe cer, când străluceste precum soarele pe cerul senin. Urmează maturitatea, apoi încet se topește, dispare neajutorată precum pălpâirea unei lumânări. Cel mai frumos este când străluceste, când are putere de viață, acea parte numită **copilărie**.

Nimeni nu poate să-și uite copilăria, să spună că nu a știut ce înseamnă să fii copil. Copilăria se caracterizează prin jocuri, zâmbete, zile de sărbătoare și... soare. Pentru fiecare copil zilele de sărbătoare sunt un mic colț de Rai. Atunci, toți prichindeii se întâlnesc cu alții copii de seama lor, merg de mână cu bunicuța la biserică și află ce înseamnă surâsul.

De Crăciun, în fiecare an împodobesc bradul. Puterii de stele și steluțe atârnă pe ramurile verzi. Globuri de cristal, ghirlande colorate... toate îmi îndulcesc viața. În vîrful bradului stă un înger cu crini în mâna.

Copilăria mea este o neprețuită comoară ce înfloreste zi de zi în inocența sufletului meu. Chiar dacă am numai zece ani, mă bucur de tot ce mă încongoară. În fiecare zi descopăr ceva nou.

Alături de părinții mei am o copilărie liniștită și senină. Grija pe care mi-o poartă mă fac să mă simt în siguranță. Sfaturile pe care mi le dau mă ajută să deosebesc binele de rău, frumosul de urât, ce este drept de ceea ce este nedrept, cinstea de necinste, cum să fiu om în lume și cum să înțeleg trecerea prin lume. Chipul bland al mamei îmi apare mereu zâmbitor. Ea mi-a dăruit viața și m-a învățat să restesc primele cuvinte. Mă încurajează mereu, chiar dacă uneori o mai dezamăgesc. Este lângă mine întotdeauna și mă încongoară cu multă dragoste.

Bunicii mei... Dragii mei bunici! Ei au fost cei care mi-au spus primele povești pline de vrajă. Fie că sunt cu zâne, prinți și prințese, balauri și pitici, sau despre satul copilăriei lor, cu flori și

Și Paștele este o sărbătoare prețuită. Se caracterizează prin prospetime și înviere. La biserică oamenii aprin lumânări. Se aduc ouă roșii și se ciocnesc cu veselie rostind: „Hristos a înviat!” - „Adevărat a înviat!” Îmi place apoi să privesc apusul. Parcă se scurge domol într-o călimară, apoi natura îl pictează din nou, ca un zeu pe cerul senin.

Toți copiii întâmpină veseli Paștele. El aduce primăvara și soarele ce ne încâlzește. Îmi place acum să visez... *În Pădurea de Argint este un lac de cristal, pe luciu căruia se răsfață nuferi aurii... Este locul meu de joacă. Razele soarelui străbat frunzișul des...*

Vreți să știți rețeta pentru o copilărie frumoasă? Fiți atenți! Se pun împreună o rază de soare, o petală de trandafir, o stea strălucitoare, o picătură de ploaie, câțiva fulgi de nea, un curcubeu, un câmp înverzit, o mare nesfârșită, cântecul duios al mamei, vorba înțeleaptă a bunicii. Se amestecă totul cu zâmbetul tău cristalin!

Zâmbetul copilului este primul său succes!

Comoara mea, copilăria

copaci seculari și verde nesfârșit, toate par magice
miresme îmbietoare, copaci seculari și verde
nesfârșit, toate par magice și captioante.

Tainele Marelui Abecedar le-am deslușit
împreună cu doamna învățătoare.

Răbdarea pe care a avut-o și grija cu care s-a
aplecăt asupra-mi m-au ajutat să învăț scrierea și
citirea.

Am cei mai minunați prieteni din lume. Aștept
cu nerăbdare fiecare dimineață, cu gândul la
năzdrăvăniile pe care le vom face. Sunt atâtea jocuri
de care ne bucurăm... Multe le născocim împreună.
Suntem foarte inventivi...

Aceasta este lumea mea! **Copilăria mea, cea
mai mare comoară!**

Este cel mai important dar pe care mi l-a oferit
viața. O trăiesc din plin alături de cei dragi mie, cu
veselie și gingăsie. Alături de părinții care mă sprijină
în tot ceea ce fac și dascălii care mă îndrumă și mă
ajută să descopăr minunile care mă poartă în lumea
viselor reale...

Andrei Claudiu Duțu IV A

Bun venit în lumea mea!

Mai întâi aş dori să mă prezint. Numele meu este **Copil**, iar țara în care trăiesc se numește **Copilarie**. Vă invit să vă urcați pe aripile măiestre ale timpului și împreună să admirăm tărâmul magic în care locuiesc.

Vom parurge cărările neumblate ale stelelor unde vom găsi granița pe a cărei plăcuță scriecu litere abia deslușite „De ce?”. De cum vom intra pe aceste plăuri veți fi impresionați de culorile calde și pline de lumină cu care natura este îmbrăcată. Veți simți singura ploaie care cade la noi, cea a florilor albe de cais, sau poate îmbrățișarea veșnică a sălciorilor ce mânăgâie lacurile trandafirii. Ne vor întâmpina prinți și prințese, zâne și licurici, eroi din filme și desene animate. Soarele își va topi razele și ne va servi cu cea mai dulce ciocolată caldă, sau poate dorîți să gustați din norii noștri de bomboană...

Apoi, vreau să vă arăt casa mea. Ea este construită din brațele puternice ale tatălui meu, are ferestrele luminoase din privirile și zâmbetul mamei mele, iar acoperișul este construit din multă dragoste și înțelegere. Aici eu sunt fericit pentru că toți ne simțim bine. Putem râde și plânge în aceeași zi. Putem să ne certăm și să ne împăcăm fără să ne purtăm pică. Învățăm și vorbim aceeași limbă. E pace, liniște și multă iubire.

Aceasta este țara mea, numită **Copilarie**.

Măs bucura, din când în când, să veniți și voi să mă vizitați. Pentru câteva minute vom purta același nume **Copil**.

Familia mea

Familia este cea mai importantă pentru un copil. În cadrul familiei ne simțim protejați, iubiți și înțeleși.

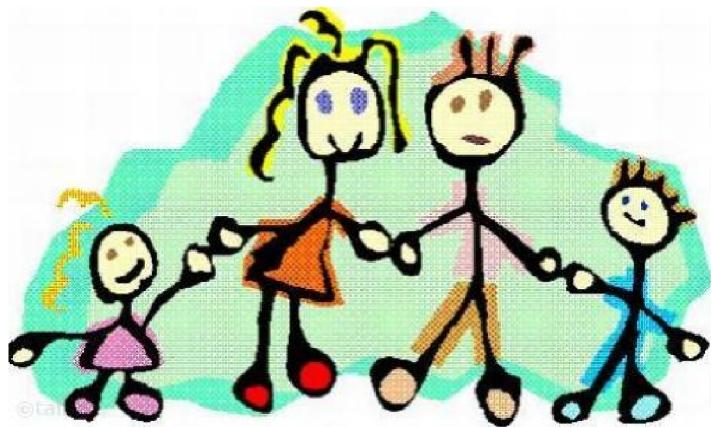
Familia mea este compusă din cinci membri. În ordine descrescătoare, ultimul și cel mai năzdrăvan sunt eu. Sora mea este a doua, cu doi ani și patru luni mai mare. Pot spune că mă înțeleg destul de bine cu ea. Are o fire liniștită și întotdeauna mă ajută când am nevoie. Fratele meu este deja un adult, are douăzeci și unu de ani. Este student în anul doi la Facultatea de Automatică și Calculatoare. Ceea ce-mi place la el este faptul că încă poate să fie copilăros.

Mama este sufletul familiei noastre. Plină de înțelegere pentru fiecare dintre noi, harnică precum o albinuță, veselă, caldă și frumoasă ca o zi de primăvară. În vocabularul mamei mele nu există „nu pot”. Ea ne-a învățat că atunci când vrei cu adevărat poți face orice. Ea este mereu acolo pentru noi și în brațele ei ești în siguranță.

Tata este un om extrem de muncitor. Din cei cincizeci și doi de ani pe care îi are, treizeci i-a petrecut muncind pe șantiere ca inginer constructor. Nu a prea avut timp să petreacă alături de noi, dar atunci când suntem împreună încearcă să ne facă toate plăcerile, să ne sfătuiască și să ne învețe ce este bine și cum să ne ferim de rău. Pentru el, disciplina este cea mai importantă în viață. Poate de aceea, câteodată, pedepsele pe care le primim sunt puți mai dure, dar noi știm că el ne iubește foarte mult și vrea ca noi să devinem oameni de nădejde.

Aceasta este familia mea. Poate nu este perfectă, dar pentru mine este tot ce am mai scump pe lume.

Aboul Hosn Joseph Shareef IV A

Iepurașul

Din cerul cristalin coboară
Steluțe albe de zăpadă,
Formând o dalgă
plăpumioară
Peste micuțul iepuraș
Ce speră să nu moară.

Dar frigu-i aprig și cumplit
Iar iepurașul stă pînit
Sub o crenguță din copacul
Ce amortit la el privea
Săracul.

Se lasă noaptea.
Privește în depărtări.
Zâna cea bună pășește
Pe adormitele cărări.
Vine la el, în mânăie duios
Și-i spune:
„Să dormi frumos,
iepurașule,
Să dormi frumos...!”

Silvia Ioana Stan IV A

Lucky

Lucky e cățelul meu
Mic, zglobiu și ciufulit.
Îl tot cert, îl strig mereu,
Doar atunci când nu-l alint.

Este tare jucăuș,
Îl admir cât de frumos
Sare de pe scaunel.
El e prietenul meu.

Silvia Ioana Stan IV A

Paștele

Azi e mare sărbătoare.
E Paștele. O zi mare,
Ce vine c-un iepuraș
și colindă prin oraș.
Vrea să-i facă fericiti
Pe copiii cei cuminți.

Și când clopotul va bate,
Ciocnișii ouă colorate,
Împreună frați, surori,
Cu părinți și verișori.
Cântați și vă bucurăți
Că Hristos a înviat!

Silvia Ioana Stan IV A

Primăvara

Primăvara aduce pe aripi de rândunici,
Pe 8 Martie și pentru cei mici,
Să-i poată mulțumi doamnei lor învățătoare
Pentru bunătate, grijă și răbdare.

Pentru această zi, dacă aş putea,
Aş pune în buchet aşa:
O rază blândă de la soare,
Cântecul dulce de privighetoare,
Un curcubeu împodobit
Cu toate florile din lume,
Ca să-l ofer învățătoarei mele,
Celei bune –
„La Mulți Ani!”

Aboul Hosn Joseph Shareef IV A

Necazurile unui ghiozdan

De fiecare dată când îmi pregătesc ghiozdanul, cred că îmi aşez în el ordonat toate obiectele necesare desfăşurării activităţilor şcolare, numai că într-o noapte am avut un vis ciudat. Se făcea că era o zi obișnuită. Mi-am luat ghiozdanul și am plecat liniștit la școală.

Spre surprinderea mea, după ce ajung în clasă, când vreau să-mi scot caietele și cărțile găsesc o dezordine ce nu poate fi descrisă în cuvinte. „Oare ce se întâmplă?” este întrebarea care de zile întregi mă frământă și încerc să-mi imaginez...

Într-o oră de matematică, când mă chinuam să găsesc rezolvarea unei probleme, aud gălăgie. Am crezut că mi se pare, dar gălăgia se auzea atât de tare încât mi-am dat seama că ceva se întâmplă în ghiozdanul meu. Curios, deschid încet fermoarul, să vadă despre ce este vorba. Nu-mi venea să cred: în ghiozdanul meu se dădea o adevărată luptă! Cărțile și caietele se certau, se îmbrânceau, care mai de care să-și găsească loc. Ascuțitoarea, pe post de avocat, încerca să facă ordine, cerând ajutor creioanelor colorate. Atmosfera se încinge. Încerc să scot cărțile și caietele din ghiozdan, crezând că se va face liniște, dar deodată aud:

- Ai terminat problema? Era vocea doamnei învățătoare.

Speriat, mă trezesc din somn și îmi dau seama că era dimineață, iar bunica încerca să mă trezească.

Privesc ghiozdanul și concluzionez că ar trebui să fiu mai ordonat. Oare s-ar răzbuna pe mine dacă visul ar deveni realitate?...

Daniel Burmaz IV A

Drumul claselor primare

Parcă ieri am păsit cu emoție pragul școlii și am devenit elev. Eram în clasa întâi. Doamna învățătoare, un om deosebit, ne-a călăuzit oas cu pas. Ne-a învățat să scriem primele litere și primele cifre. Ne-a sădit în suflet dragostea pentru carte. Este adevărată vorba „**Ai carte, ai parte!**”.

În clasele următoare am început să scriem, să citim și să socotim din ce în ce mai bine. Doamna ne-a învățat să avem încredere în noi, să ne obișnuim cu lucrurile bine făcute, să fim ordonați și disciplinați, politici și respectuoși.

Învățând să citim, în fața noastră s-au deschis comoriile literaturii române. Am descoperit primele poezii ale voievodului stelar Mihai Eminescu, precum și ale poetilor George Coșbuc, Vasile Alecsandri, Octavian Goga.

Învățând secretele cifrelor, am pătruns în lumea „misterioasă” a exercițiilor și a problemelor. Acestea ne-au învățat să devenim luptători, să fim tari și insistenți în aflarea adevărului.

Cu multă sărgință și părintească îndrumare am ajuns în clasa a patra. Am pătruns din ce în ce mai multe taine. Cartea ne-a dezvăluit momente de istorie și cultură românească. Am aflat despre Aurel Vlaicu, George Enescu, Victor Babeș, Moș Ion Roată, Alexandru Ioan Cuza, Constantin Brâncuși... Primele cunoștințe de istorie și de geografie au deschis alte capitole minunate ale cunoașterii, pentru cei care acum patru ani începeam să buchisim...

Peste puțin timp se va termina și clasa a patra. Noi, elevii timizi de odinioară, am început să prindem „aripi” care ne vor ajuta să pătrundem mai adânc tainele cărților și ale vieții...

Ne gândim cu emoție la drumul străbătut în toți acești ani, la grija pe care ne-a purtat-o doamna învățătoare, la învățăminte transmise, care vor rămâne sădite în sufletele și inimile noastre. Îi vom purta adânc recunoștință și spunem adio, claselor primare.

Valentin-Cristian Nicolae IV A
Institutor Eugenia Manda

Les dix mots de la francophonie

În fiecare an, în preajma datei de 20 martie, se celebrează în întreaga lume „**Ziua Francofoniei**”. Mă veți întreba, firesc, ce mai e și cu ziua asta. Ei bine, termenul de "francofonie" a fost utilizat, într-o primă accepțiune, la sfârșitul secolului al XIX-lea, pentru a desemna spațiile geografice unde limba franceză era folosită în mod curent.

În anii 1950-1970, s-a avansat ideea unei comunități francofone, fapt care a condus la crearea primelor organizații și instituții francofone. La **20 martie 1970**, s-a înființat **Agenția de Cooperare Culturală și Tehnică** (ACCT), cu sediul la Paris, unica organizație interguvernamentală și principalul operator al Mișcării Francofone. Începând de la această dată, ziua de 20 martie marchează **"Ziua Internațională a Francofoniei"**.

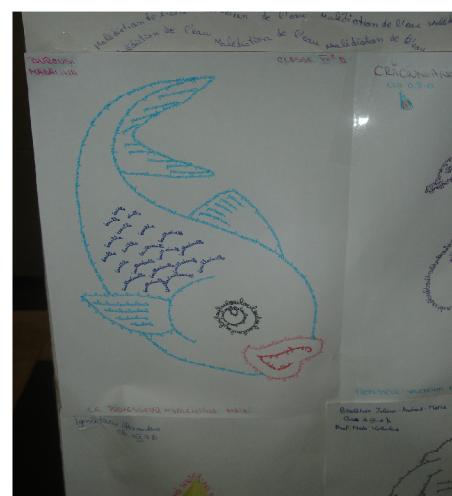

Pentru a marca această zi, a fost organizată în școala noastră o **expoziție** care a cuprins lucrări realizate de elevi în urma desfășurării a două concursuri. Primul s-a numit **« Caligrammons-nous »** (« Să caligramăm ») și a constat în realizarea unor « caligrammes » (poeme în care dispoziția grafică în pagină formează un desen care are o legătură cu subiectul textului). O caligramă reprezintă de fapt un „text-pictură”, un mesaj încărcat de miez pentru ochi și suflet. Tema a fost liberă, iar concursul a avut un mare succes. Cel de-al doilea concurs s-a numit **« La caravane de mots »** (« Caravana cuvintelor »). Trebuie să știi că țările francofone propun în fiecare an un număr de cuvinte în limba franceză dintre care sunt selectate în final zece.

Cu aceste zece cuvinte se lansează apoi diverse concursuri cum ar fi: creații literare, scurte piese de teatru, eseuri, articole de presă și chiar povestiri de fapt divers, singura condiție fiind aceea de a folosi în construcția literară cele 10 cuvinte selecționate. și aceasta a dat naștere unei competiții la nivel internațional care se numește **„Les dix mots de la francophonie”**.

Cele zece cuvinte propuse pentru anul **2010** ilustrează „**la langue en mouvement**” aşa cum este percepătă limba franceză astăzi. Şi acestea au fost : « **baladeur** », « **cheval de Troie** », « **crescendo** », « **escagasser** », « **galère** », « **mentor** », « **mobile** », « **remue-méninges** », « **variante** », « **zapper** ». Creatori şi privitori deopotrivă au fost invitaţi să păşească în « fabrica de cuvinte », adică să înțeleagă magia sensurilor și modul în care cuvintele se şlefuiesc, se fasonează, se transformă, se înveşmântează cu noi haine de sensuri sau cu noi coji de semnificații. Cele zece cuvinte au vocația de a stârni imaginația și fantasia și de a provoca creativitatea. Şi pentru că a fost vorba de o caravană, cuvintele au dus pe spatele lor imagini propuse de elevi.

Astfel, forma, culoarea și cuvântul au devenit un singur mod de exprimare simplu și fragil, delicat și sensibil. Iar restul a fost doar muzica emoțiilor. Fără să știți ati fost învăluți în pânza țesută de un păianjen nevăzut, subtil și sper... feroce: dorința de a înțelege un mesaj în franceză. Iar acesta pare un mesaj criptat, țesut de păianjenul francofon și dacă îl vedeți nu îl striviți, ci mai bine încercați să-i descifrați tâlcul: « Un mentor n'est qu'une variante mobile et humaine d'un baladeur qui provoque un remue-méninges en crescendo pour cacher la galère d'un cheval de Troie, victime impuissante, qui n'a qu'une mission difficile, celle de zapper en continu dans la vie ».

Profesor Valentina Matei

Viens, voir les comédiens!

Cine nu cunoaște această piesă ce-i aparține lui Charles Aznavour? Este una dintre cele mai iubite și bine interpretate piese ale artistului. Cel puțin până ieri, 21 martie 2010.

"**Francochanson**" - prima ediție a **Festivalului Internațional de Muzică** ce avea ca scop promovarea limbii franceze, a strâns de prin toate colțurile țării elevi ce doreau să se afirme pe plan muzical, aceștia interpretând melodii celebre (prima tradusă din română în franceză de noi, cea de-a doua franțuzească) cu scopul de a impresiona juriul și de a aduna cel mai mare punctaj.

Iată-ne, aşadar, ajunși, pe 21 martie 2010, în Buzău: 5 eleve, Georgescu Crenguța, Plooreanu Georgiana, Bolozan Oana, Ilie Daniela, Constantin Denis, clasa a XII-a F, foarte încrezătoare, însotite de Deaconu Emmanuel clasa a XI-a F, chitaristul și de doamnele profesoare Mona Elena Bolocan și Mihaela Duca, coordonatoarele acestui proiect. Cu costumele bine puse la punct, vocile încălzite, chitara acordată și zâmbete îndrăznețe, intrăm în culise și ne așteptăm rândul. După prestația liceelor anterioare nouă, zâmbetele largi și atitudinea optimistă au dispărut subit, fugind undeva departe de noi și de festival și nici că s-au mai întors! Acestea au fost înlocuite cu spaimă, paloare, grețuri și palme reci, simptome deghidate, de fapt și de drept, în emoții. Intrate pe scenă mai mult împinse de la spate, ne poziționăm direct în lumina orbitoare a unor reflectoare uriașe.

Primul cântec, Holograf - „La vie a du goût”, a avut un succes răsunător (da, da, răsunător!), ceea ce ne-a încurajat să ne purtăm cât mai natural și să avem o atitudine degajată. Ce-i drept, eu am fost puțin luată de val. Dar ce mai contează? Am făcut un show de zile mari!

Cum spuneam, prima melodie a fost răsplătită de publicul pestriț cu aplauze furtunoase, iar noi, mândre și încrezătoare, ne aşezăm nerăbdătoare într-un sir indian, gata să ne etalăm talentele vocale în cel de-al doilea cântec, „piesa de rezistență, momentul magic. Cel mai probabil, coletul îl vom primi într-un plic bine sigilat pe care stă imprimată stampila „Strict secret!”. Am reușit, să ne facem remarcări prin voci, costumație, prezența scenică și coregrafie. Așadar, nu degeaba am ars atâtea calorii mișcându-mă frenetic în fața unui numeros public.

Le mulțumim doamnelor profesoare Mona Elena Bolocan și Mihaela Duca pentru răbdare, susținere, ore întregi de repetiții, într-un cuvânt, pentru faptul că ne-au înscris la acest concurs.

Cel mai important este că ne-am ales cu o **Mențiune** la acest Concurs. Cred că se poatea și mai bine!

Crenguța Georgescu XII F

EXPOZIȚIE

Clasa în imagini

Institutor Eugenia Manda IV A

Redacția

Coordonator și redactor șef: profesor DANIELA DELION

Redactori: Institutor Eugenia Manda IV A

Institutor Carmen Lăzăroiu II A

Institutor Cerasella Juncu III B

Institutor Mirela Mistodie IV C

Profesor Valentina Matei

Profesor Mona Bolocan

Tehnoredactare: Marina Bulai IX F

*La Mulți Ani!
Martie 2010*

Liceul Teoretic „Ştefan Odobleja”
Strada Dorneasca Nr.7A, Sector 5, Bucureşti
Telefon: 021-411.22.13 Tel/Fax: 021-411.10.93
www.stefanodobleja.ro
email: liceulstefanodobleja@yahoo.com

ISSN: 1843-7069